

VILÁGSIKER!

Már filmen is kultusz – 56 fesztiváldíj!

„Hátborzongató tündérmese.
Érzékeny, kísérteties, költői.”
– GUILLERMO DEL TORO

„Lenyűgöző.” – NEWSWEEK

LET THE NIGHT TIME IN
HÍVJ
BE!

JOHN AJVIDE LINDQVIST

John Ajvide Lindqvist

HÍVJ BE!

második, javított kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: John Ajvide Lindqvist
A mű eredeti címe: Låt den Rätte komma in

Fordította: Miszoglád Gábor

Szerkesztette: Dávid Anna

A művet eredetileg kiadta: Ordfronts förlag, Stockholm, 2004

Copyright © 2004 by John Ajvide Lindqvist
Published by agreement with Ordfronts förlag, Stockholm and
Leonhardt & Høier Literary Agency A/S, Copenhagen

Kiadva az Ordfronts förlag, Stockholm és
a Leonhardt & Høier Irodalmi Ügynökség engedélyével.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 111 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Miának, az én Miámnak

A SZÍNHELY

Blackeberg.

A kókuszgolyó ízét és szagát idézi emlékezetünkbe ez a név, vagy a kábítószereket esetleg. „A böcsületes polgári életet.” Elővárosi metrómegállókat. Egyebet nemigen. Persze, akárcsak máshol, itt is laknak emberek. Ezért épült; hogy legyen hol lakniuk.

Nem, előkelő negyednek igazán nem mondható. Sivár négyszögekbe rendezett háztömbök. Eleitől fogva. Ezekbe lehetett, kellett beköltözni. A természet zöldjébe hajigált talajszínű betonházakba.

Történetünk idején Blackeberg már harminc éve tengődött Stockholm külvárosaként. Mondjuk, mint a telepések előretolt helyőrsége. A Mayflower felderíti az ismeretlen vidéket. Komótosan, de rendületlenül. Képzeljük csak el: lakóikra várnak a kongó házak.

Azok meg jönnek, jönnek!

Napfény sugárzott belőlük, a szemükből féktelen önbizalom, ahogy átvonultak a Traneberg-hídon. 1952-t írtunk. Az anyák a karjukon hordozták vagy babakocsiban tolták aprócska gyerekeiket. A férfiak nem kapákat és ásókat cipeltek, hanem konyhagépeket és Varia bútort. Alkalmasint dudorásztak is. Talán az

Internacionálét. Vagy az „Ím, Jeruzsálem hegyére hágunk”-at. Mikor mire voltak hangolva.

Felemelő volt. Lelkesítő és nagyszabású. Ilyesmiben még sohasem volt részük. Olyan... *modern* volt.

Vagy mégse?

Metróval jöttek. Meg kocsival, bútorszállító autóval. Egyenként, egyre-másra. Beszivárogtak a kulcsrakész lakásokba, és telezsúfolták a holmijukkal, amelyet célszerűen kialakított fiókokban és polcokon rakosgattak szét, a bútorokat pedig a linóleum széleihez igazították. A rések kitöltéséhez további linóleumcsíkokat vásároltak.

Mikor végeztek ezzel, felvonták szemük függönyét, s látták, mivé lett a nekik adott vidék. Kiléptek házuk ajtaján, s lám, tönk és üszök és kárhozat vette körül őket. Mit volt mit tenni, ebbe kellett beilleszkedniük.

Azért volt középpontja a káosznak: gondozott gyermekjátsszótérek, tekintélyes kiterjedésű zöld területek az utak találkozásánál, az autóforgalom elől elzárt sétálóutcák.

Szemnek, szívnek kellemes terület. A beköltözés utáni hónapokban gyakran hangzott el a konyhaasztal fölött:

– Kellemes helyre költöztünk.

Csupán *egyvalami* hiányzott. A történelem, a városrész története. Az iskolában nem írhattak a gyerekek szorgalmi dolgozatot Blackeberg múltjáról, ugyanis Blackebergnek nem volt múltja. Vagyis hát... Emlegettek valami malmot. Korpakirályt. Furcsa, ódon épületeket a vízparton. De hát ez valami réges-régi történet, semmi köze a jelenhez.

A háromszintes ház helyén régen csak az erdő fái álltak.

Ide nem értek el a múlt misztériumai; még egy templom se látzott. Tízezer bevándorló, s egy szál templom se.

Bizonyosság a színhely korszerűségéről, racionalitásáról? Arról, hogy az ember megszabadult a történelem kísérteteitől és retteneitől.

Ez részben megmagyarázza, miért ért mindenkit ennyire készületlenül az egész.

Senki nem látta, mikor költöztek be.

December végén, mikorra a rendőrség végre kiderítette, ki végezte a költöztetést, a szállító már semmi érdemlegeset nem tudott mondani. 1981-es munkanaplójában csupán ezt a bejegyzést találták: „Október 18. Norrköping–Blackeberg (Sthlm)”. Emlékei szerint egy férfi meg a lánya volt az ügyfél, helyes kis csajnak látszott.

– Ja, és majdnem elfelejtettem: szinte semmi holmit nem hoztak magukkal. Csak egy heverőt, fotelt, valami ágyfélét. Ilyen szempontból könnyű fuvar volt. Csak ami... amire alváshoz van szükség. Mondtam is, hogy így drágábbá jön ki a szállítás, mert a pótdíj ugyanannyi. De ez nem izgatta őket. Csak azzal törődtek, hogy éjjel menjünk. Más nem számított. Miért, történt valami?

Elmondták neki, miről van szó, kit költöztetett a kocsijával. A szállító elkerekedett szemmel bámulta munkanaplójának bejegyzéseit.

– Azt a nyavalyás...

Szája megvona glott, mintha undor fogta volna el saját kézírása láttán.

Okt. 18. Norrköping–Blackeberg (Sthlm)

Ő fuvarozta őket. A férfit meg a kislányt.

Nem gondolta, hogy valaha is bárkinek beszélni fog róluk.

ELSŐ RÉSZ

Boldog lehet, akinek ilyen barátja van

*A szerelem
– haverom –
mély verem!*

Siw Malmkvist: Szerelmi gondok

*I never wanted to kill
I am not naturally evil
Such things I do
Just to make myself
More attractive to you
Have I failed?*

Morrissey: The Last
of the Famous International Playboys

1981. OKTÓBER 21., SZERDA

– No és mit gondoltok, ez micsoda?

Gunnar Holmberg, vällingbyi rendőrfelügyelő valami fehér porral teli kis műanyag zacskót tartott a kezében.

Alighanem heroin volt, de senki nem mert megszólalni. Hogyne, aztán még gyanús lesz, és faggatni kezdik, honnan ismeri ilyen jól. Pláne hogy nincs bátyja, se olyan idősebb haverja, akiről tudják, hogy drogos. Hernyózik. Még a lányok is hallgattak. A felügyelő megrázta a zacskót.

– Talán sütőpor? Vagy liszt?

Tiltakozó mormolás. Nehogy már azt higgye ez a rendőr, hogy csupa idióta jár a 6. b-be. Oké, nem tudják meghatározni, mi van a zacskóban, de ezen az órán a kábszerek a téma, tehát a por nyilván nem a pékárukhhoz kapcsolódik. A felügyelő a tanárnőhöz fordult.

– Tulajdonképpen mit tanulnak ezek a gyerekek a kézimunkaórán?

A tanárnő keserves képpel mosolygott, és a vállát vonogatta. Az osztály nevetett; egész jó arc ez a zsaru. Egyik-másik fiú még a pizsolyát is kézbe vehette óra előtt. Jó, nem volt töltve, de akkor is.

Oskar egyre dühösebb lett attól, hogy képtelen eldönteni, mit csináljon. Tudta a választ a kérdésre. És fáj, hogy hiába *tudja*, nem mondhatja meg. Szerette volna, ha felfigyel rá a rendőr. Észreveszi és megszólítja, beszél vele, miután megmondta a helyes választ. Tudta, hogy ostobaságot művel, mégis jelentkezett.

– Igen?

– Szerintem heroin, nem?

– De igen. – A felügyelő barátságosan szemügyre vette Oskart.

– Miből találtad ki?

Az osztálytársai mind felé fordultak, kíváncsian várták, mit fog felelni.

– Hát... olvasok ezt-azt.

A felügyelő bólintott.

– Nagyon helyes. Jól teszed, hogy olvasol. – Újra megrázta a kis zacskót. – Ez pedig... Tudjátok: *minél többször kerül a kezzedbe, annál inkább kerülsz a karmai közé*. Mit gondoltok, mennyit ér egy ekkora adag?

Oskart már nem feszítette a megszólalás vágya. Megkapta az elismerő pillantást, a barátságos szavakat. Még azt is elmondhatta a zsarunak, hogy sokat olvas. Ez több volt, mint amit remélt.

Elábrándozott. Az óra után a felügyelő odalép hozzá, érdeklődve kérdegeti, leül mellé. Ő pedig mindent elmesél neki. És a felügyelő megértéssel hallgatja. Megsimogatja a haját, penge srácnak nevezi, felkapja, az ölébe veszi, és azt mondja neki, hogy...

– Mocsok pedálgép.

Jonny Forsberg bökött kinyújtott ujjal erősen az oldalába. Jonny bátyja narkós volt, s a tőle hallott különös szavak zöme az öccse közvetítésével gyorsan elterjedt az egész osztály beszédében. Jonny

valószínűleg *hajszálla* tudta, mennyit ér a zacskóban levő anyag, de nem akart pedálozni. Zsaruvál nem dumált.

Kicsöngettek. Oskar a szünetben a fogasoknál téblábolt. Jonny forral ellene valamit – hogyan térhetne ki előle? Maradjon a folyosón, vagy menjen ki a többiekkel? Jonny a többiekkel együtt kiviharzott a kapun az iskolaudvarra.

És ahogyan képzelte: a felügyelő a kocsija mellett álldogált az udvaron, s aki akart, odamehetett hozzá beszélgetni vagy csak nézelődni. Jonny biztosan nem merészkedik a közelébe, gondolta Oskar, ameddig ott van a felügyelő.

Lement a kapuhoz, kilesett az üvegtáblák között. Az osztályból mindenki a rendőrautó köré gyűlt, amint ez várható is volt. Oskar is szívesen odament volna, de inkább elvetette az ötletet. Valaki a gyomrába térdel esetleg, vagy lehúzza a nadrágját az alsóval együtt, tökmindegy, ott van-e a rendőr, vagy nincs.

Mindegy, erre a szünetre haladékot kapott. Kiment az udvarra, és hátralopózkodott a klotozóhoz.

Bent a vécében fülelt, aztán a torkát köszörülte, hogy csak úgy visszhangzott a fülkék közt. Gyorsan kivette az alsónadrágjából a „pisitampon”, azt a mandarin méretű habgumi golyót, amelyet egy régi szivacsból vágott ki, és a közepén levő lyuknál fogva helyezte fel. Megszagolgatta.

Hát igen, mi tagadás, egy kicsit bepisilt. Kiöblítette a szivacsot a csapnál, s amennyire csak tudta, kifacsarta belőle a nedvességet.

Inkontinencia. Ez a neve. A gyógyszertárból csent szórólapon olvasta. Főleg öregasszonyok szenvednek benne.

Meg én.

Lehet kapni mindenféle segédeszközt, olvasta a szórólapon, de úgy gondolta, nem fogja ilyesmire költeni a zsebpénzét, nem égeti

magát a patikában. A mamájának meg végképp nem mondja el; még belehalna a szánakozásba, hogy ilyen beteg a kisfia.

Ezért csinálta a pisitampont, és egyelőre bevált.

Odakint lépések, beszédhangok. Oskar a markába szorította a szivacsgolyót, s bezárkózott az egyik fülkébe, épp mikor kinyílt a vécéajtó. Néma csöndben felkuporodott az ülőkére, hogy ne lát-szódjon a lába, ha valaki benéz az ajtó alatt. Igyekezett nem venni levegőt.

– Röfííííí, itt vagy?

Jonny, hát persze.

– Röfíí, hol bujkálsz?

És Micke. A két leggonoszabb. Vagyis nem, mert Tomas még kegyetlenebb, viszont ő szinte sohasem vett részt a sérüléseket okozó verekedésekben. Túl finomlelkű volt az efféléhez. Most nyilván a felügyelő körül sündörög hízelegve. Ha felfedeznék a pisitampont, Tomas használná ki legügyesebben és legdurvábban az alkalmat, hogy hosszú időre megalázza és lehetetlenné tegye Oskart. Jonny és Micke csak leken neki néhány frászt, aztán odébbállnak. Tehát végső soron szerencse, hogy...

– Röfííí?! *Tudjuk*, hogy itt vagy.

Megütögették, aztán rázni és döngetni kezdték az ajtókat. Oskar átfonta térdét a karjával, és az ajkába harapott, hogy ne fakadjon sírva.

Menjetez innen! Hagyjatok békén! Mért nem hagytok békén!?

Jonny behízeltgő hangon szólalt meg.

– Jaj, jaj, kedves Röfi, ha nem jössz ki, kénytelenek leszünk szét-vernü a fejedet tanítás után. Kell az neked?

Egy pillanatra csönd támadt. Oskar óvatosan kifújta a levegőt.

A két fiú rúgásokkal és ökölcsapásokkal ostromolta az ajtót. Zengett-döngött az egész mellékhelyiség, az ajtó sarokvasa megörbült. Ki kellene nyitnia az ajtót, és kimennie, mielőtt túlzottan nekidühödnének, de egyszerűen képtelen volt rá.

– Röfíííí!?

Kinyújthatta volna a kezét, jelzésképp, hogy ő is létezik, neki is van dolga a világon. De ez tilos volt. Mármost neki. Ezernyi ürügyet találtak, hogy kínozhassák: túl kövér, túl csúf, túl gusztustalan. De valójában egyetlen vétke volt: hogy létezik. A létezés volt a fő bűne.

Lehet, hogy csak be akarják „avatni”. Benyomják a fejét a vécécsészébe, és lehúzzák a vizet. Mindegy, miféle kegyetlenséggel hozakodtak elő, mindig hatalmas megkönnyebbülést érzett, amikor vége lett. De hát akkor miért nem forgatja el a zárat, miért nem hagyja, hogy a kedvüket töltsék rajta?

Kilesett a résen az ajtó zárja mellett, amely most nagy reccsenéssel kiszakadt, s megjelent Micke Siskov diadalittas, vigyorgó arca a válaszfalnak csapódó ajtó helyén. És ekkor megértette.

Rádöbrent, hogy ezt a játékot nem *úgy* játsszák.

Ő nem nyitja ki a zárat, a fiúk nem másznak át három másodperc alatt a vécéfülkék válaszfalán, mert a játéknak mások a szabályai.

A fiúknak jut a győztes vadászok diadalmámora, neki az áldozat rettegése. Most, hogy foglyul ejtették, véget ért a dolog szórakoztató része, a büntetés végrehajtása inkább csak unalmas kötelesség volt. És ha túl hamar feladja a küzdelmet, több fölös energiája marad az üldözőknek a büntetésre, mint amennyit a vadászatra fordíthattak. És az egész sokkal rosszabb lesz.

Jonny Forsberg bedugta a fejét.

– Hajtsd fel a véccéfedelet, ha szarni akarsz, világos? Most pedig visíts, mint a malac.

Oskar pedig visített, mint a malac. Ez is a játékhoz tartozott. Ha úgy visített, akár a malac, néha nem is folytatták a büntetést. A szokásosnál sokkal-sokkal jobban igyekezett, mert félt, hogy a büntetés során elő kell húznia a kezét, és akkor fény derül ocsmány titkára.

Összeráncolta az orrát, mintha malacormány volna, röfögött és visített, míg valami furcsa ízt nem érzett a szájában. Akkor befejezte a visítást. Kinyitotta a szemét.

A fiúk elmentek.

Ott maradt összekuporodva a véccéfedélen, és a padlóra bámult. Egy piros foltot vett észre maga előtt a kövön. Míg nézte, újabb vércsepp hullott a padlóra az orrából. Tépett egy darab véccépapírt, és az orrához nyomta.

Megtörtént vele már máskor is, ha félt. Eleredt az orra vére, csak úgy, magától. Még segített is rajta néhányszor, amikor meg akarták verni. Nem verték meg, hisz már úgyis vérzett.

Oskar Eriksson a véccéfedélen gubbasztott, egyik kezében kloxyópapír, a másikban a pisitampon. Vérzett, bepisilt, túl sokat jártatta a száját. Minden testnyílásából szivárgott valami. Nemsokára maga alá is fog csinálni. Amilyen disznó.

Felállt, kiment a véccéből. A vérfoltot nem takarította fel a padlóról. Hadd csodálkozzon, aki meglátja. Hadd higgye, hogy valakit megöltek itt, hiszen itt igenis *meggyilkoltak* valakit. Már századjára.

*

A negyvenöt éves, lassacskán sörhasat növesztő és kopaszodó, a hatóságok számára ismeretlen tartózkodási helyű Håkan Bengtsson a metrókocsi ablakából vette szemügyre új otthonának környékét.

Mi tagadás, tényleg elég ronda. Norrköping szebb volt. Bár ezek a nyugati elővárosok egyáltalán nem hasonlítanak Stockholmnak a tévében látott peremvárosaira, amilyen például Kista, Rinkeby vagy Hallonbergen. Nem, ezek teljesen másfélék.

– A KÖVETKEZŐ ÁLLOMÁS: RÅCKSTA.

Ezek itt formásabbak, lágyabbak. Még akkor is, ha valódi felhőkarcoló áll bennük.

Behúzta a nyakát, hogy pillantásával elérje a Vattenfall irodaház legfelső emeletét. Nem tudta emlékezetébe idézni, látott-e hasonló épületet Norrköpingben. Igaz, soha nem járt a város központjában.

Ha jól sejti, a következő állomáson kell leszállnia. Megnézte az ajtó fölé ragasztott metróterképet. Jól emlékezett. A következő állomás.

– FIGYELEM, AZ AJTÓK ZÁRÓDNAK.

Csak nem figyel valaki?

Nem, alig volt utas a metrókocsiban, s azok is az újságjukba temetkeztek. Azokba a lapokba, melyek holnap róla fognak írni.

Tekintete egy fehérneműt reklámozó plakátra tapadt. A képen tangaszerű, fekete bugyira és melltartóra vetkőzött nő kellett magát kihívóan. Hova vezet ez? Meztelenkedés, csupasz bőr mindenütt. Köszemlére téve. Mi köze ennek az emberi értelemhez, a szerelemhez?

Reszkettett a keze. Erősen a térdéhez szorította. Rettentően ideges volt.

– *Tényleg nincs más módja?*

– *Azt hiszed, kitennélek ilyesminek, ha volna más módja?*

– *Nem, csak...*

– *Nincs más módja.*

Nincs más módja. Akkor hát meg kell tennie. És nem trehányul. Alaposan áttanulmányozta a telefonkönyvben lévő térképet, kiválasztotta az alkalmasnak látszó erdőrészt, aztán belepakolt a táskájába, és útnak indult.

A lábához tett táskáról késsel nyiszálta le az Adidas-címkét. Azzal a késsel, mely most is ott lapult a táskájában. Ezzel is hogy pórul járt Norrköpingben... Valaki emlékezett az akkor még a táskáján díszelgő címkére, s a rendőrség ennek alapján azonosította, amikor megtalálták egy konténerben, *a lakása közelében.*

Ma haza kell vinnie a táskát. Talán még apró darabokra kell vadosnia, aztán lehúzni a vécén. Így kell eltüntetni a nyomokat?

Voltaképp hogyan is kell?

– KÉRJÜK UTASAINKAT, HOGY HAGYJÁK EL A SZERELVÉNYT!

A metró kiokádta emberterhét, Håkant is táskástul, mindenesül. Nehéznek érezte a táskát, pedig az adagolótartálytól eltekintve semminek nem volt komolyabb súlya benne. Igyekezett a szokásoknak megfelelően szedni a lábát, nem úgy, mint aki a saját kivégzésére tart. Nem is keltett figyelmet az állomáson.

Mégis, mintha ólomból lenne a lába, szinte beletapadt a peronba. És ha itt ragadna? Ha mozdulatlaná válna, állna rezzenéstelenül, mint egy szobor. Megvárná, hogy beköszöntsön az éjszaka, amikor már senki nem láthatja meg, és felhívna... valakit, aki elviszi innen. Elviszi bárhová, el, csak innen el.

Tovább lépdelt komótosan, kerülve a feltűnést. Jobb láb, bal láb. Nem visszakoehat. Iszonyú dolgok történének, ha meghátrálna. Az elképzelhető legeslegrosszabb dolgok.

Fent a kijáratnál körülnézett. Nem éppen a tájékozódóképességéről volt híres, nem azzal tündökölt. Merre lehet a kiválasztott erdősáv? És nem is kérdezősködhet. Még csak az kéne! Így viszont taláalomra kell elindulnia. Mindegy, vessünk kockát, essünk túl ezen is. Jobb láb, bal láb.

Kell hogy legyen valami egyéb módja.

Rendben, de ezzel nem jut sokra. Ismeri a feltételeket, ismeri a vonatkozó *kritériumokat*. És pillanatnyilag csak egyféleképp tehet eleget ezeknek.

Kétszer próbálkozott eddig, s mindkétszer elbaltázta. Växjöben kevésbé, de akkor is épphogy csak ki tudott kecmeregni a csávából. Mindegy, ma csúcsformában kell lennie, hogy híres-nevezetes valakivé váljon.

Akit talán, talán körülhízelegnek.

Kétszer ültek törvényt fölötte. Meghozták az ítéletet. Ugyan mit számít egy harmadik alkalom? Az égvilágon semmit. A társadalom nyilván ugyanazt a büntetést szabja ki rá. Életfogytiglan.

És hogy állunk a morállal, he? Mit intesz bírói pálcáddal, Minósz király?

A távolban az erdősáv felé kanyarodó parki ösvényen indult el. Alighanem ezt az erdőt látta a térképen. Egymáshoz koccanva meg-megcsördült az adagoló és a kés. Igyekezett úgy vinni a táskát, hogy ne rázkódjon.

Egy kisgyerek szaladt ki előtte az útra. Egy nagyjából nyolcéves kislány, hazafelé az iskolából. Hátitáskája a csípőjét verdeste.

Nem! Ezt sohasem!

Ezzel áthágna minden határt. Egy ilyen kicsi gyerek. Akkor már inkább ő maga haljon meg. A kislány énekelt valamit. Hákan fűgében kezdte szedni a lábát, hogy közelebből hallja.

„Napsugárka, kérlek nagyon,
kukucskálj be ablakomon...”

Nahát, ezt *még mindig* éneklük a gyerekek? Talán az egyik idős tanítónénijétől hallotta. De jó, hogy még nem merültek feledésbe ezek a dalok! A kislány közelébe akart jutni, hogy jobban hallja, s érezze hajának illatát.

Lassított. Nem szabad felhívnia magára a figyelmet. A kislány letért a parki útról, s egy erdei ösvényen ment tovább. Nyilván a túloldalon levő házak valamelyikében lakik. De hogy a szülei elmerik engedni teljesen egyedül! Egy ilyen kicsi gyereket!

Megállt, hadd nőjön a távolság kettejük között, míg végül a kislány eltűnt az erdőben.

Menj csak, menj, kicsikém! Ne állj meg, és ne játssz az erdőben egyedül!

Várakozott vagy egy percig, a közeli fán csivogó pinty hangjára fülelt. Aztán elindult a kislány nyomában.

*

Oskar az iskolából tartott hazafelé; zúgott és sajgott a feje. Mindig rosszul lett, ha *így*, malacvisítással vagy effélével sikerült elkerülnie a büntetést. Rosszabb volt, mint ha megverték volna. Tudta, hogy ez lesz a vége, mégsem bírta rászanni magát, hogy bevárja a közelgő fenytést. Inkább vállalt akármit, még ha szégyenletes volt is. Hiányzott belőle a büszkeség.

Robin Hoodból vagy a Pókemberből nem hiányzott. Ha Sir John vagy Polip doktor sarokba szorította őket, kacagva fittyet hánytak a veszélynek, akkor is, ha nem kerülhették el.

De valójában mit tud a Pókember? Hiszen mindig ő győz, hiába látszik *reménytelennek* a helyzete. Egy sorozat főszereplője, életben kell maradnia a következő folytatásig. Pókemberi erővel rendelkezik, Oskar meg a malacvisítás képességével. Ez is, az is jó a túléléshez.

Oskar vigaszra szorult. Szörnyű napja volt, ráfért némi kárpótlás. Nem törődve a kockázattal, hogy Jonnyval és Mickével is összefuthat akár, elugrott Blackeberg központjába, Sabisba. A lépcső helyett a girbegurba járdát választotta, noha azon fárastóbb volt felmenni. De összeszedte magát. Nyugalom, az a fő, és nem szabad izzadni.

Egy éve járt itt utoljára, elcsent valamit a Konsum polcairól. A biztonsági őr fel akarta hívni Oskar mamáját, de az éppen dolgozott, és Oskar nem tudta a munkahelyi számát. Egy héten át minden alkalommal frászt kapott, amikor megszólalt a telefon, de aztán végül csak egy levelet küldtek.

Tiszta hülyék. Még azt is ráírták a borítékra, hogy „Stockholm Megyei Rendőrkapitányság”. A levelet persze Oskar bontotta fel, elolvasta, mit írnak a szabálysértéséről, aztán odahamisította a mamája aláírását, és a tudomásulvételt igazolva visszaküldte a levelet. Lehet, hogy gyáva megoldás, de nem ostoba.

Különben is, mi a gyávaság? Talán az, amit most művel? Dzsekije zsebeit teletömte Dajmmal, Japp-pal, Cocóval és Bountyval. A nadrágja övrésze és a hasa közé egy zacskó csokiautót rejtett. Végül a pénztárhoz ment, és vett egy nyalókat.

Emelt fővel, könnyű léptekkel ment haza. Most nem Rőfi volt, akibe bárki beletörörlhette a lábát, akit bárki megrugdoshatott,

most ő volt a Tolvajok Fejedelme, aki szembeszáll minden veszély-lyel, és diadalt arat. Mindenkin felülkerekedik a ravaszágával.

Mire a házuk kapujához ért, már biztonságban érezhette magát. Egyetlen ellensége sem lakott itt, az Ibsen utca tágabb körzetén belüli, szabálytalan kisebb körben. Itt biztonságban volt, mint valami kettős fallal védett erődben. Ebben a házban nem érheti baj. Legalábbis nagyobb baj nem.

Itt nőtt fel, innen szerzett barátokat, mielőtt iskolába kezdett volna járni. Ötödikes korában az osztálytársai taszították ki maguk közül. Az ötödik vége előtt gúnyolódásuk legfőbb céltáblája lett, s rászoktak erre azok a barátai is, akik másik osztályba jártak. Egyre ritkábban csöngettek be hozzá, hogy játszani hívják.

Ekkoriban kezdett a kivágásalbummal foglalkozni. Azzal az albummal, melyet a legszívesebben lapozgatott.

BZZZZ!

Surrogó hangot hallott, és valami a lábának ütközött. Sötétvörös, távirányítós autó távolodott tőle rükvercben, majd megfordult, és nagy iramban felszáguldott a kapu előtti kis dombra. A bejárattól jobbra a túskebokor mögött Tommy vigyorgott, hosszú antennával a hasán.

- Meglepődtél, mi?
- Hú, de gyors!
- Az bizony. Megveszed?
- ...mennyi?
- Háromszáz.
- Ugyan már. Nincs annyim.

Tommy a mutatóujjával magához intette Oskart, megfordította az autót, teljes versenysebességgel a lábához vezérelte, felkapta, és meglapogatta.

– A boltban kilencszáz.

– Tényleg?

Tommy az autóra nézett, aztán végigmérte Oskart.

– Szóval akkor háromszáz. Tökre új, érted.

– Persze, állati baró, de...

– De?

– Nem megy.

Tommy biccentett, megint lerakta a földre az autót, és beirányította a bokrok közé, hogy csak úgy csattogtak nagy, recés kerekei, megkerültette vele a porolót, majd kivezette az útra, és ismét föl a dombra.

– Kipróbálhatom?

Tommy megint végigmérte Oskart, mint aki most dönti el, megérdemli-e, hogy kölcsönkapja az autót, aztán kezébe nyomta a távirányítót, és a felső ajkára mutatott.

– Megverték, vagy mi? Véres a szád. Itt ni.

Oskar a mutatóujjával végigsimított az ajkán, és ledörzsölt róla néhány barnás darabkát.

– Nem, csak...

Nem, nem meséli el. Nem vezet semmire. Tommy három évvel idősebb. Úgyse érti. Csak annyit tudna mondani, hogy üssön vissza bátran, amire Oskar mi egyebet mondhatna, mint hogy „na ja”, és annyi sülné ki az egészből, hogy még inkább elveszítené a becsületét Tommy szemében.

Egy ideig elirányította az autót, aztán Tommyt figyelte, amikor ő „vezetett”. Örült volna, ha van nála két kiló, akkor *seftelhetne*. Tommyval. Zsebre dugta a kezét, előkotorta az édességet.

– Kérsz egy Dajmot?

– Kösz, de nem szeretem.

– A Jappot se?

Tommy felpillantott a távirányítóról, nevetett.

– Van nálad mind a kettő?

– Aha.

– Csórtad?

– ...igen.

– Oké.

Tommy kinyújtotta a kezét, s Oskar beletett egy Jappot, amit haverja a farmernadrág hátsó zsebébe dugott.

– Kösz. Akkor szia.

– Szia.

Amikor Oskar bement a lakásukba, az összes édességet az ágyra szórta. A Dajmennel fogja kezdeni a nassolást, aztán a dupla szeletekkel folytatja, hogy kedvencével, a Bountyval fejezhesse be. Aztán előszedte a csokiautókat is, melyek szinte szétolvadtak a szájában.

Az ágy mellett a padlón kóstolási sorrendben felsorakoztatta az édességeket. A hűtőben talált egy fél üveg kólát, melynek száját a mamája fóliával fedte le. Remek. *Jobban* szerette a bontott Coca-Colát, különösen édesség mellé.

Leszedte a fóliát, az üveget a nyalánkságok mellé rakta a padlóra, hasra fordult az ágyán, és a könyvespolcát vette szemügyre. Megvolt a *Fagyos borzongás* csaknem teljes sorozata, kiegészítve *A fagyos borzongás legdermesztőbb pillanatai* egyes darabjaival.

A két kartondoboz alkotta hevenyészett állványra kétszáz koronáért vásárolta a könyveket, a *Gula Tidningen* egyik apróhirdetése nyomán. Kimetritzott a Szentiván-keresztig, aztán az útmutatót követve megtalálta a keresett lakást. Az ajtót nyitó férfi kövér volt, fakósárga bőrű, és valahogy sistergett a hangja beszéd közben. Szerencsére nem invitálta be Oskart, csak kihozta a könyveket

a papírtasakokban a lépcsőházba, egy fejbiccentéssel átvette a két százkoronást, és „Jó szórakozást” sisteregve becsukta az ajtót.

Oskar nyugtalanzkodni kezdett. Hónapok óta hajkurászta a folytatásos sorozatok hiányzó példányait a Göt utcai antikváriumokban. A libahájszárga férfi a telefonban azt állította, hogy épp a régi számokkal tud szolgálni. Túlságosan flottnak tűnt az egész.

Mihelyt látótávolságon kívül került, Oskar kiszedte a könyveket a szatyrokból, és ellenőrizte őket. Nem csapták be. Negyvenegy kötet, a 2. számtól a 46.-ig.

Ezek a könyvek már nem kaphatók. És csak kétszáz ruppó volt az egész!

Nem csoda, hogy valamiért tartott ettől az embertől. Úgy érezte, nem csekélység, amit véghezvitt: elorozta a gonosz kobold féltve őrzött kincsét!

De a kivágáskönyvével semmi nem vetekedhetett.

Rejtekhelyéről, a folytatásos regények kupaca alól előhalászta az albumot, mely eredetileg egy nagyalakú, közönséges rajzfüzet volt. Vällingbyben tett rá szert, az Åhlnénál; egyszerűen csak a hóna alá csapta, és kísétált vele – még hogy ő gyáva! –, no és ami benne volt...

Felbontotta a Dajmen-szeletet, jókorát harapott belőle, élvezte a fognyűvő, harsány ropogást a szájában, és fellapozta az albumot. Az első kivágás a Családi lapból származott: egy amerikai asszony története, aki a negyvenes években méreggel gyilkolta meg áldozatait. Tizennégy vénembert sikerült arzénal eltennie láb alól, mielőtt elkapták, elítélték és villamosszékre ültették volna. Kérte, hogy méltányosságból méreg segítségével végezzék ki, de mivel az illetékes államban villanyszéket használtak ilyen erkölcsnemesítő célra, azt alkalmazták a méregkeverőnő esetében is.

Oskar gyakran ábrándozott erről is, egyebek közt: szeretne volna végignézni, hogyan végeznek ki valakit villanyszékben. Azt olvasta, hogy az áldozatnak felforr a vére, s a teste valószerűtlen szögben feszül és csavarodik összevissza. Oskar elképzelte, hogy lángra kap a haja is, de erre sohasem talált írásos bizonyítékot.

És mégis, hihetetlenül döbbenetes.

Továbblapozott. A következő kivágás, már az Aftonbladetből, egy svéd darabolós gyilkosról szólt. Mord útlevelkép. Készülhetett volna bárkiről. És ennek ellenére, lemészárolt két homoszexuális férfit a saját szaunájában, villanyfűrésszel felaprította, majd a szauna mögött elásta őket. Oskar lenyelte az utolsó falat Dajment, s aprólékosan szemügyre vette a férfi arcát. Akárki.

Lehetek én is, húsz év múlva.

Håkan kiváló leshelyet talált, innen mindkét irányban messzire belátta az erdei ösvényt. Valamivel beljebb az erdőben egy védett völgykatlanra bukkant fával a közepén, oda rakta le táskáját a felszerelésével. A kis halotánadagolót a kabátja alatt tartószíjra fűzte.

Már csak várnia kellett.

Egyszer felnövök én is ám

s okos leszek, mint apám s anyám

Ezt a dalt azóta se hallotta, hogy kijárta az iskolát. Alice Tegnérek énekelt talán? Hogy eltűntek mind a szép dalok, senki szájáról nem hangzottak fel többé. Egyáltalán, minden eltűnt, ami szép volt.

Nem tisztelik már a szépséget. Jellemző a mai társadalomra. A nagy mesterek művei csak ironikus hivatkozások vagy reklámhordozó alapanyagok. Michelangelo „Ádám teremtése” című képén egy farmernadrág foglalja el az élet szikrájának helyét.

A képben, ha jól érti, az a pláne, hogy a két monumentális test a két mutatóujjban csúcsosodik ki, amelyek *majdnem, de igazában mégsem* érintik meg egymást. Milliméternyi hézag van a két ujj között. És ebben a hézagban, hiátusban, üres térben: az Élet. A kép szoborszerű méltósága és részletgazdagsága pusztá keretnek bizonyult, körítésnek ahhoz, hogy még inkább kiemelje azt az elenyésző folytonossághiányt ott a közepén. A mindent magába foglaló üres pontot.

Aminek a helyébe odarakták a farmernadrágot.

Valaki jött az ösvényen. Hákan lekuporodott, fülében érezte, hogy dörömböl a szíve. Á, nem. Egy idős férfi, kutyával. Kettős hiba. Részint a kutya, akit előbb el kell némítani, részint a minőség, a hasznavehetetlenség.

Mennyi visítás amiatt a kis szőr miatt, mondta az ember, aki lenyírta a malac sörtéit.

Megnézte, mennyi az idő. Szűk két óra múlva besötétedik. Ha egy órán belül nem jön alkalmas alany, be kell érnie az első, még elfogadható erre járóval. Mindenképp otthon kell lennie, mielőtt besötétedne.

A férfi mondott valamit. Meglátta volna? Nem, a kutyájához beszélt.

– Ajjaj, mennyire *kitikkadhattál*, aranyom. Otthon majd kapsz májpástétomot. Vastag szelet májast ad neked a papa.

A halotánadagoló erősen nyomta Hákan szegycsontját, amikor nagyot sóhajtván arcát a kezébe temette. Szerencsétlen emberek!

Szerencsétlen magányos emberek a szépségtől megfosztott világban.

Fázott. Délutánra egyre hűvösebben fújt a szél. Fontolóra vette, hogy előszedi táskájából az esőkabátot, s felhúzza a ruhája fölé a szél ellen. Nem, mégse. Esetlenné válna a mozgása, pedig fürgének és könnyednek kell lennie. Mi több, hamar gyanút ébresztene.

Két húsz év körüli lány sétált arra. Nem megy. Kettővel nem bír el. Hallott néhány mondatfoszlányt a beszélgetésükből.

- ...és most *meg akarja tartani*.
- ...de az egy bunkó. Képtelen felfogni, hogy...
- ...akkor is ő a hibás... nem szedte a pólyásgátlót...
- Most meg már nem bújhat el.
- ...de figyuzz, milyen apa lesz belőle...

Az egyik barátónk teherbe esett. A srác nem vállalja a felelősséget. Így megy ez. Mindig is így volt. Mindenki csak önmagával törődik. Semmi egyebet nem lehet hallani, mint hogy „az *én* boldogságom”, „az *én* karrierem”. A szerelem azt jelenti, hogy életünket egy másik ember lába elé helyezzük, és manapság senki képességeiből nem futja erre.

A hideg bevette magát a tagjaiba, tetszik, nem tetszik, szögletesé váltak a mozdulatai. Bedugta kezét a kabátja alá, megnyomta az adagoló gombját. Sziszegő hang hallatszott. Működik a készülék. Elengedte a nyomógombot.

A karjával csapkodva igyekezett melegíteni magát. Jöjjön már valaki! Egyedül! Az órájára pillantott. Még harminc perce van. Jöjjön már valaki! Az ég szerelmére, az élet szerelmére, a szerelem szerelmére!

*Szívekben élő gyermek legyek,
mert Isten úgy biztosan szeret.*

Alkonyodni kezdett, mire Oskar végiglapozta a kivágásalbumot, és felfalta az összes édességet. Mint az ilyen lakomák után mindig, most is csömör és halvány lelkifurdalás fogta el.

Mama csak két óra múlva jön haza. Akkor fognak vacsorázni. Utána megcsinálja az angol- és a matekleckéjét. Aztán vagy olvas egy kicsit, vagy együtt tévéznek. Bár ma este semmi érdekes nincs a tévében. Aztán forró csokoládét isznak, vajaskiflit esznek hozzá, és beszélgetnek egy kicsit. Aztán lefekszik, úgyis nehezen fog elaludni; nyugős nap vár rá.

Ha legalább felhívhatna valakit! Persze Johannak telefonálhatna, neki talán nincs dolga.

Johan az osztálytársa volt és igazán jól kijöttek egymással, de ha adódott más lehetőség is, Oskar mindig háttérbe szorult. Johan szokta felhívni Oskart, amikor unatkozott, nem fordítva.

Csend volt a lakásban. Nem történt semmi. Oskart körülzárták a betonfalak. Az ágyán ült, kezét a térdén nyugtatva, hasát kellemtelenül nyomta a sok édesség.

Most történhetne valami. Most azonnal.

Visszafojtotta a lélegzetét, hallgatózott. Iszamós rettegés tört rá. Valami volt a levegőben. Színtelen gáz szivárgott a falakból, azzal fenyegetett, hogy alakot ölt, és elnyeli őt. Dermedten ült, visszafojtotta a lélegzetét, és fülelt. Várt.

Elmúlt a pillanat. Oskar ismét lélegzett.

Kiment a konyhába, ivott egy pohár vizet, s levette a legnagyobb konyhakést a mágneses tartólécről. Hüvelykujja körmén végighúzta a kés pengéjét, ahogy az apja mutatta. Életlen. Néhányszor

végighúzta a tartólécen, majd újra kipróbálta. Egy mikroszkopikus méretű szilánk levált a körméről.

Szuper.

Mint valami ideiglenes hüvelybe, összegöngyölt újságpapírba bugyolálta a kést, ragasztószalagot tekert köré, aztán nadrágjának övrésze és a bal csípőcsontja közé gyömöszölte a csomagot. Csak a nyél kandikált ki. Megpróbált járni. A penge akadályozta a bal lábát a mozgásban, s kényelmetlenül horzsolta a lágyékát. De azért, ha nem is zavartalanul, mégiscsak tudott járni.

Az előszobában felvette a dzsekijét. Eszébe jutott, mennyi csokoládé- és cukorkapapírt hagyott szétszórva a szobájában. Mindet összeszedte, és belegyúrte a dzsekije zsebébe, ne háborogjon a mamája, ha esetleg hamarabb ér haza, mint ő. Majd az erdőben berakja a papírt egy kő alá.

Még egyszer ellenőrizte, nem hagyott-e valami bűnjelet maga után.

Kezdődött a játék. Ő volt a rettegett tömeggyilkos. Borotvaéles késével tizennégy embert ölt meg eddig, s egyetlen apró nyomot sem hagyott maga után, amin el lehetett volna indulni. Egyetlen hajszálat, egyetlen cukorkapapírt sem. A rendőrség nem tudott hová lenni félelmében, ha csak szóba került.

És most kísétál az erdőbe, hogy elcsípje a következő áldozatát.

Különös módon tudta már az áldozata nevét, és a külsejét is le tudta volna írni pontosan: Jonny Forsberg, hosszú a haja, a szeme nagy, a tekintete gonosz. Rimánkodni, könyörögni fog az életéért, visítani, mint egy malac, de hiába. A késé az utolsó szó, és az áldozat vérét a föld issza be.

Ezeket a szavakat Oskar valami könyvben olvasta, és nagyon megtetszettek neki.

A föld issza be a vérét. A föld issza be a vérét.

A kapualjból jobbra fordulva lehetett eljutni a házsor végébe, de Oskar balra indult, s két porta mellett elhaladva kiment a gépkocsik számára fenntartott kijáraton. Elhagyta a belső erődöt. Átvágott az Ibsen utcán, leereszkedett egy domboldalon. Elhagyta a külső erődöt. Folytatta útját az erdő felé.

A föld issza be a vérét.

Oskar aznap másodszor érezte szinte boldognak magát.

Már csak tíz perc volt hátra Håkan kitűzött várakozási idejének végéig, amikor magányos fiú bukkant fel az ösvényen. Tizenhárom-tizennégy éves lehet, ha jól látja. Tökéletes. Gondolta, lekuporodva az ösvény másik végébe oson, s onnan ront rá választottjára.

De most tényleg gyökeret vert a lába. A fiú gondtalanul közeledett, egyre sürgetőbbé vált a dolog. Minden elvesztegetett perc csökkentette a makulátlan lebonyolítás esélyét. És a lába mégis csütörtököt mondott. Håkan bénultan figyelte, amint választottja, a tökéletes préda csak megy, megy tovább, nemsokára egy vonalba ér vele. Mindjárt késő lesz.

Muszáj. Muszáj. Muszáj.

Ha nem teszi meg, hívhatja a halált. Nem mehet haza üres kézzel. Így állunk. Vagy a fiú, vagy ő. Választás kérdése.

Nekilódult, de már túl későn. Előrebotladozott a bozótban, egyenesen a fiú felé, ahelyett hogy szép nyugodtan elébe ment volna az ösvényen. Félkegyelmű. Pancser. Erre a zajra nyilván gyanút fog a fiú.

– Hahó! – kiáltotta oda neki. – Bocs, várj meg!

A fiú megállt. És hála az égnek, nem szaladt el. Így legalább beérheti, mondhat neki valamit, megkérdezheti. Odalépett az ösvényen várakozó fiúhoz.

– Elnézést, de... mennyi az idő?

A fiú a Håkan csuklóján levő órára sandított.

– Ez sajnos megállt.

A fiú teste megfeszült, ahogy próbálta meglesni az óra mutatóját. Nem volt mit tenni. Håkan a kabátja alá dugta a kezét, s mutatóujját az adagoló nyomógombjára helyezve várta a fiú válaszát.

*

Oskar lesétált a dombról a nyomdához, s ott az erdei ösvényre fordult. Gyomrában megszűnt a teltség érzete, mámorító izgalom lépett a helyébe. Az erdőbe vezető úton hatalmába kerítette a képzetet, mely most valósággá vált.

Egy gyilkos szemével látta a világot, vagyis egy olyan gyilkos szemével, amelyet tizenhárom éves fantáziájával el tudott képzelni. Ingyére való világ. Ellenőrzése alatt tartott, kénye-kedvétől függő, ítéletétől reszkető világ.

Végigjárta az ösvényt, Jonny Forsberg után kajtatva.

A föld issza be a vérét.

Sötétedni kezdett, a fák néma sokaságként fogták körül, a gyilkos legkisebb mozdulatát is figyelemmel kísérték, attól tartva, hogy épp egyiküket szemelte ki. A gyilkos azonban rájuk sem hederített; már megpillantotta az áldozatát.

Jonny Forsberg egy magaslaton állt, talán ötven méterre az ösvénytől. Csípőre tette a kezét, a gúnyos vigyor mintha letéphetetlenül az arcára tapadt volna. Azt hitte, most is úgy alakul minden, mint máskor. A földre kényszeríti Oskart, befogja az orrát, túlevéllel és mohával vagy ilyesmivel tömi tele a száját.

Pedig téved. Nem Oskar jött szembe vele, hanem a Gyilkos, és a Gyilkos keményen a markába szorította a kés nyelét. Felkészült.

Lassan, méltóságteljesen Jonny Forsberghez lépett, a szemébe nézett, és azt mondta: – Helló, Jonny.

– Helló, Röfi malac. Megengedték, hogy idekint kószálj ilyen későn?

A Gyilkos előhúzta a kését. És döfött.

*

– Negyed hat, öreg.

– Oké. Kösz.

A fiú nem mozdult. Csak állt, Håkanra bámult, aki hiába próbált akár egy lépést is tenni. A fiú állt, mozdulatlanul, és Håkant követte a pillantásával. A jó bűdös francba, úgy ahogy van. Mi sülnhet ki ebből? A fiú nyilván semmi rosszat nem sejt. Kirohan egy férfi az erdőből, hogy megkérdezze, mennyi az idő, s most úgy áll fél kezét a kabátja nyílásába dugva, mint valami Napóleon.

– Mi van ott?

A fiú Håkan szívtájéka felé intett a fejével. A férfi feje teljesen buszma volt, semmi ötlete nem támadt, mit csinálhatna. Elővette az adagolót, és megmutatta a fiúnak.

– Ez meg mi a rosseb?

– Halotán.

– És miért hurcolod magaddal?

– Azért, mert... – Ujjaival a habgumi bélésű szájmazskot babrálta, s próbált valami értelmeset mondani. Hazudni képtelen volt. Ennek nem örült, de semmit sem tehetett ellene. – ...mert ...kell a munkámhoz.

A fiú egy kicsit kiengedett. Hâkan völgymélyedésbe rejtett sporttáskájához hasonló táskát tartott a kezében. A férfi az adagolóval a táskára bökött.

– Edzésről jössz?

Amikor a fiú a táskára nézett, megragadta az alkalmat.

Mindkét karját kinyújtotta, szabad kezével átkulcsolta a fiú tarkóját, a fiú szájára szorította a szájmazskot, és teljes erővel megnyomta az adagoló gombját. Olyan sziszegő hang hallatszott, mint-ha egy megtermett kígyó szörcsögne, a fiú próbálta félrerántani a fejét, de Hâkan kétségbeesett erővel leszorította.

A fiú hanyatt vetette magát, Hâkan vele együtt a földre zuhant. Mikor leestek a fűrészporral beszórt ösvényre, a kígyó sziszegése minden egyéb hangot elnyomott. Hâkan görcsösen szorította a fiú fejét, vigyázott, nehogy elmozduljon birkózás közben a szájmazsk.

Néhány nagy levegővétel után a karjában tartott fiú lassan elernyedt. Hâkan egy pillanatra levette a fúvófejet, s körülpillantott.

Nincs szemtanú.

Az adagoló sziszegése alattomos migrénrohamként öntötte el az agyát. Kioldotta a szelepet, majd a gumiszalagot a fiú feje köré tekerve rögzítette a maszkot.

Felállt, sajtolt a karja. Szemügyre vette a zsákmányt.

A fiú szétvetett kézzel feküdt, mellkasán a halotánadagolóval, száját eltakarta a maszk. Hâkan újra körülnézett, a fiú táskáját

a hasára tette, aztán felnyalábolta az egész csomagot, és a völgymélyedéshez vitte.

Nehezebb volt, mint gondolta. A sok-sok izom. Elalélt tömeg.

Fújtatott kimerültségében, míg a mocsaras talajra vonszolta a fiút, mialatt az adagoló sziszegése fűrészfogó késként hasogatta a fülét. Szándékosan lihegett hangosan, hogy elnyomja a külső zajt.

Elgémberedett a karja, hátán patakokban csorgott a veríték, mire sikerült elérnie a völgymélyedéshez. Ennek legmélyebb pontjára fektette a fiút, majd ő is mellé telepedett. Elzárta a halotángázt, a maszkot levette a fiú szájáról. Csend támadt. A fiú mellkasa süllyedt és emelkedett, emelkedett és süllyedt. Legkésőbb nyolc perc múlva felébred, magához tér.

Hákan a fiú mellett fekvé vizsgálta az arcát, mutatóujjával végigsimított rajta. Aztán közelebb húzódott hozzá, ölébe vette és magához szorította az elernyedtet. Gyöngéden megcsókolta az arcát, „ne haragudj”, súgta a fülébe, aztán felállt.

Könny szökött a szemébe, ahogy a földön fekvő gyámoltalan testet nézte. Miért ne maradhatna így?

Párhuzamos világok. Ebből a gondolatból vigaszt meríthet.

Létezik egy párhuzamos világ, amelyben nem teszi meg azt, amit most meg kell tennie. Egy olyan világ, ahol itt hagyja a fiút, hadd ébredjen fel, és kutasson az emlékezetében, mi is történt vele.

De az a világ nem itt van. Ebben a világban most veszi a táskáját, és kinyitja. Sietnie kell. Gyorsan felkapja esőkabátját a ruhája fölé, és előszedi a kellékeket. A kést, a kötelet, egy nagy tölcsért és egy ötliteres műanyag kannát.

Mindent lerakott a földre a fiú mellé, s egy utolsó pillantást vetett a fiatal testre. Utána felvette a kötelet, és munkához látott.

Döfött, döfött és döfött. Az első döfés után Jonny megértette, hogy ez nem olyan alkalom, mint a többi volt. Az arcán levő mély vágásból patakzott a vér. Jonny menekülni próbált, de a Gyilkos fürgébb volt nála. Néhány gyors hasítással elmetszette térdhajlatában az inakat, Jonny földre bukott, a mohában fetrengve rimáncodott kegyelemért.

A Gyilkos azonban nem ismerte a kíméletet. Jonny visított, mint... mint a disznó, amikor a Gyilkos rávetette magát, és a véréet beitta a föld.

Egy döfés azért, amit ma a végében műveltetek velem. Egy azért, mert csaltál ellenem a pókerban. Az ajkad azért a sok mocsokságért hasítom szét, amit valaha nekem mondtál.

Jonnyból mindenhonnan ömlött a vér, már semmi csúfságot nem tudott tenni vagy mondani. Rég meghalt. Oskar azzal végezte be művét, hogy kipukkasztotta Jonny szemgolyóit, *pikk, pikk*, aztán felegyenesedett, és megszemlélte áldozatát.

Korhadt, kidőlt, késsel szétforgácsolt törzsű fa volt a fekvő Jonny. A hajdan szálfegyenes, egészséges Jonny lábánál kéregszilánkok szóródtak szét.

Jobb keze, melyben a kést tartotta, vérzett. Csuklója belső felén kis vágás húzódott; a döfködés közben biztosan megcsúszott a penge. Mi tagadás, nem az erre a célra legalkalmasabb kést használta. Megnyalta a sebet, nyelvével tisztította meg. Jonny véréet nyelte le.

Az utolsó vércseppeket a hüvelyként szolgáló újságpapírral törölte le, aztán visszadugta helyére a kést, és hazament.

A fenyegető erdő, amelyet évek óta az ellenség szálláshelyének tekintett, most egyszerre az otthonává, a menedékévé vált.

Amerre ment, a fák tisztelettudóan félrehúzódtak előle. Egy szemnyit sem félt, pedig már alaposan besötétedett. Nem izgult a másnap miatt sem, hozzon bármit is. Ma éjjel békés álma lesz.

Mikor a házuk udvarára ért, egy ideig elüldögélt a homokozó peremén, hogy megnyugodjék, mielőtt hazamegy. Holnap majd szerez egy tisztességesebb kést, védőkerettel vagy hogy hívják... kosárral, nehogy megsebezze magát. Mert nem ma játszott ilyet utoljára.

Jó játék volt.

OKTÓBER 22., CSÜTÖRTÖK

Mamának könnyes volt a szeme, amikor a konyhaasztalon átnyúlva megszorította Oskar kezét.

– Többé *egyáltalán* nem mehetsz ki az erdőbe, megértetted?

Előző nap Vällingbyben megöltek egy Oskar korú fiút. Ez állt a délutáni lapokban, és mama teljesen kiborulva jött haza.

– Előfordulhatott volna, hogy... Még gondolni se akarok erre.

– De mama, hiszen ez Vällingbyben történt.

– Na és szerinted, aki gyerekekre vadászik, nem hajlandó két állomással tovább utazni a metrón? Vagy elsétálni odáig? Idejönni Blackebergbe, hogy újra megtegye ezt a szörnyűséget? Kijársz az erdőbe?

– Ugyan már.

– Ezentúl nem mehetsz ki az udvarból, amíg... Amíg el nem kapják a tettest.

– Iskolába se mehetek?

– De, iskolába mehetsz. De tanítás után rögtön hazajössz, és nem mész el itthonról, amíg haza nem érek.

– És utána?

Anya tekintetéből egyszerre sugárzott a bánat és a harag.

– Azt *akarod*, hogy megöljenek? Mi? Akkor csak menj ki az erdőbe, gyilkold meg magad, engem meg egyen itthon a fene, míg te az erdőben fekszel... bestiálisan feldarabolva, miután...

Könnyfátyol borult a szemére. Oskar megfogta a kezét.

– *Nem* fogok kimenni az erdőbe. Ígérem.

Anya megsimogatta az arcát.

– Drága szívecském! Te vagy a mindenem. Nem szabad, hogy bármi is történjen veled. Abba belehalnék.

– Mmm. És hogy történt?

– Micsoda?

– Hát az. A gyilkosság.

– Honnan tudnám? Egy örült késsel megölte a fiút. Meghalt. Tönkretette a szülei életét.

– Nem írnak róla az újságban?

– Nem volt idegem elolvasni.

Oskar belelapozott az *Expressen*be. Négy teljes oldalt szenteltek a gyilkosságnak.

– Azt ne olvasd el!

– Nem is. Csak megnézem, mi lesz a tévében. Elvihetem?

– Ne olvass ilyen szörnyűségekről, nem tesz jól neked.

– Mondom, hogy csak a műsort akarom megnézni.

Oskar felállt, hogy a szobájába vigye az újságot. A mamája esetenül átölelte, nedves arcát a fiáéhoz szorította.

– Drága szívecském! Ugye megérted, miért aggódom? Ha valami bajod esne...

– Jól van, mama, tudom. Tudom. És óvatos leszek.

Oskar felületesen viszonzta az ölelést, aztán kibontakozott be-
löle, s arcáról anyja könnyeit szárogatva visszavonult a szobájába.

Teljesen lenyűgözte, amit olvasott.

Ha jól értette, a srácot épp akkor ölték meg, amikor ő az erdő-
ben játszott. Sajnos nem Jonny Forsberg volt az áldozat, hanem
egy ismeretlen fiú Vällingbyből.

Vällingbyben aznap délután temetői hangulat uralkodott. Még
oda sem ért, már látta a plakátokat, és lehet, hogy csak képzelte, de
úgy vette észre, az emberek halkabban beszélnek, és a megszokott-
nál lassabban járnak az utcán.

A vas- és edényboltból elcsórt egy háromszáz koronás, eszmé-
letlenül baró vadászkést. Fejében készen állt a magyarázat is, ha
esetleg elkapnák.

„Bocsi, testvér, de iszonyúan félek a gyilkostól.”

Ha úgy alakul, pár könnycseppet is biztosan ki tud préselni a
szeméből. Erre már csak futni hagyják. Tutira. De nem kapták el, s
a kés most a kivágásalbumban rejtőzik.

Nem állta meg, hogy el ne játsszon a gondolattal.

Lehetséges, hogy az ő játszadozása hozzájárult ahhoz, hogy meg-
történjen a valóságos gyilkosság? Nem hitte, de elvetni sem tudta
teljesen a gondolatot. A könyvei hemzsegték az efféle történetektől.
Hogy a valahol megszülető gondolat máshol valódi tetté válik.

Telekinézis, voodoo.

Csakhogy tudhatjuk-e pontosan, hol, mikor, és főként *hogyan*
történt a gyilkosság? Ha temérdek dőfés érte a fekvő testet, komo-
lyan számolnia kell azzal, hogy bármennyire tagadná is, mérhe-
tetlen hatalmat tart a kezében. Olyan hatalmat, mellyel meg kell
tanulnia *élni és bánni*.

Vagy pedig... éppenséggel a FA az... ami közvetít.

A korhadt fa, melybe beledőfte a kését. Talán különleges képességek lakoznak benne, s amit művelnek vele, az utóbb valahogyan... továbbterjed.

Lássuk a részleteket!

Oskar elolvasta az összes cikket a gyilkosságról. Az egyik kép azt a rendőrt ábrázolta, aki náluk az iskolában a drogokról beszélt. Az újságnak nem nyilatkozott. Bűnügyi szakértőket hívtak, biztosították a nyomokat. Nem tehetek egyebet: vártak. A megölt fiú fényképét az iskolai tablóról másolták. Oskar sohasem látta. Olyan Jonny- vagy Micke-félének látszott. Lehet, hogy Vällingbyben is él egy Oskar, és most végre szabadnak érzi magát.

A fiú a Vällingby-csarnokba tartott kézilabdaedzésre, de nem jutott el odáig. Fél hatkor kezdődött az edzés. A fiú úgy öt óra tájban indulhatott el otthonról. Öt és fél hat között.

Oskar megszéduült. Az időpont tökéletesen egyezett. És a gyilkosság megtörtént.

Lehetséges ez? Hogy ÉN volnék, aki...

Egy tizenhat éves lány találta meg a holttestet este nyolc körül, s azonnal riasztotta a vällingbyi rendőrőrsöt. „Súlyosan sokkos” állapotba került, orvosi gondozásra volt szüksége. A tetem állapotáról egy szót sem írtak. De a lány „súlyosan sokkos” állapota csak arra utalhatott, hogy a holttestet valamiképp megcsonkították. Különben csak „sokkos” állapotot említettek volna.

De mit keresett a lány az erdőben sötétedés után? Ennek valószínűleg nincs jelentősége. Tobozt gyűjtött, vagy akármit. De miért nem írtak arról, *hogyan* ölték meg a fiút? Csupán a tetthelyről közöltek fényképet. A rendőrség mentaszínű műanyag szalagja

látszott rajta egy jellegtelen talajmélyedést körülkerítve, közepén egy nagy fával.

Holnap vagy holnapután az ugyanitt készülő képen égő gyertyák és „MIÉRT?” meg „HIÁNYZOL” feliratú táblák lesznek. Oskar ismerte a dörgést; több ilyen sorozatot őrzött a kivágásalbumban.

Nyilván véletlen egybeesésről van szó. No de *ha...*

Hallgatózott az ajtónál. Mama épp mosogat. Oskar az ágyra hasalt, előszedte a vadászkést. A nyele tökéletesen kidolgozott, belesimul a tenyerébe, s maga a fegyver legalább háromszor annyit nyom, mint a tegnapi konyhakés.

Oskar a szoba közepére állt. A szép formájú kés hatalmat adott annak, aki a kezében tartotta.

Porcelán csörömpölése hallatszott a konyhából. Oskar néhány-szor a levegőbe suhintott a késsel. A Gyilkos. Ha megtanul bánni az erejével, Jonny, Micke és Tomas soha többé nem kínozhatja. Már majdnem csinált egy szabályos kitörést alkalmi vívóeszközzel, de megzabolázta magát. Valaki még megláthatja az udvarról. Odakint sötét volt, a szobájában világos. Vetett egy pillantást az udvar felé, de csak saját tükörképét látta az ablaküvegen.

A Gyilkos.

Visszarakta a kést a rejtekhelyre. Játék ez, csak játék. A valóságban nem történik ilyesmi. De nincs is szüksége arra, hogy ismerje a részleteket. Elég, ha tudja, mi van *most*.

*

Tommy bólogatva és dűnnyögve egy autó-motor magazint lapozgatott a fotelben. Néha megmutatott egy-egy különösen érdekes képet a heverőn ülő Lassénak és Robbannak, s elmondta,

mennyi az illető kocsí vagy motor úrtartalma és maximális sebessége. A csupasz mennyezeti égő fénye meg-megcsillant a sima papíron, s halványan visszatükröződött a cement- és deszkafalokról is.

Bizonytalanságban tartotta őket.

Tommy anyja Staffannal élt, aki a vällingbyi rendőrségen dolgozott. Tommy nemigen kedvelte, sőt, épp ellenkezőleg.

Olyan felemelt mutatójúval hadonászó, nyálas pasi volt. Ráadásul vallásos. Viszont az anyja révén Tommy sok mindent megtudott, amit Staffannak voltaképp nem kellett volna elmondania Tommy anyjának, akinek viszont nem kellett volna továbbadnia ezt Tommynak, de hát...

Így tudta meg Tommy például, hogy a rendőrségen külön nyomozócsoportot alakítottak az Island téri műszaki bolt kifosztásának felderítésére. A boltot Tommy, Robban és Lasse rabolta ki.

A tettesek felszívódtak. Szó szerint így mondta Tommy anyja: „A tettesek felszívódtak.” Nyilván Staffantól hallotta a kifejezést. Még a gépkocsi ismertetőjegyeire sem derült fény.

Tommy és Robban tizenhat éves volt, mindketten elsősök a középiskolában; Lasse tizenkilenc, íkúlájtos, Ulvsundában dolgozott, bádoglemezeket válogatott szét az LM Ericssonnál. Viszont volt jogsija. Meg egy fehér Saab-74-ese, melynek rendszámát a betörés előtt tussal megváltoztatták. Feleslegesen, hiszen senki nem látta meg a kocsit.

Zsákmányukat a használaton kívüli óvóhelyre vitték, a klubhelyiségükké kinevezett pincerésszel szemben. Csákánnyal szétverték a láncot az ajtón, s új lakatot szereltek fel. Valójában nem is tudták, hogy adnak majd túl az árun, maga a betörés volt a buli. Lasse kétszázért eladott egy kazettás magnót a haverjának, a többi holmi a nyakukon maradt.

És biztonságosabbnak is látszott, ha egy időre leállnak a balhékkal. Jobb, ha Lasse se buzgólkodik az eladással, mert ő... *egy kissé zápagyú*, ahogy Tommy anyja szokta mondani. Mostanra viszont már két hét telt el a betörés óta, s a rendőrségnek is akadt fontosabb dolga.

Tommy az újságot lapozgatva nevetgélt magában. Úgy bizony. *Sokkal* fontosabb dolguk van a rendőröknek. Robban a combját csapkodta, mintha pergődob volna.

– Na halljuk!

Tommy az orra alá nyomta az újságot.

– Kawasaki. Háromszáz köbcentis. Közvetlen befecskendezéses.

– Szűnj meg! Inkább mondjad, mi hír van!

– A... a gyilkosságról?

– Mért, téged nem érdekel?

Tommy beszívta az ajkát, úgy tett, mint aki gondolkodik.

– Hát, szóval úgy néz ki...

Lasse előredőlt a heverőn, hosszú teste kétrét hajlott, mint a bugylibicska.

– Jaj, ne dödögj, mondjad már!

Tommy félrerakta az újságot, s szemöldökét összevonva Lasséra meredt.

– Tuti, hogy hallani akarsz? Elég húzós.

– Jaj istenem!

Lasse nekibátorodott, de Tommy látta szemében az aggodalmat. Elég volt egy torz fintor, mesterkélt hanghordozás, fékezhetetlen lendület, s Lasse szinte pánikba esett. Tommy és Robban egyszer zombinak álcázta magát, Tommy anyjának sminkkészletével festették ki magukat, kicsavarták a mennyezeti izzót, s így várták Lassét. A heccnek az lett a vége, hogy Lasse szó szerint beszart, Robban

szeme alatt pedig kék véraláfutás keletkezett épp ott, ahol a szemfestékekkel sötétkékre mázolta. Ezt követően már óvatosabban ijesztgették Lassét.

A zápagyú fiú most hanyatt vetette magát a heverőn, s a mellkasán keresztbe fonta a karját, jelezve, hogy mindenre felkészült.

– Na, szóval... ez nem olyan szokásos gyilkosság volt, mint általában. A csávó... egy... egy fán lógott, úgy találtak rá.

– Mi a...? Egy fán lógott? – szűkölt Robban.

– Igen, ott. De nem a nyaka köré tekerték a kötelet. Hanem a lábára. Tehát fejjel lefelé lógott. A fáról.

– Na de attól nem purcan ki az ember.

Tommy hosszan bámult Robbanra, mintha az valami figyelemreméltó szemponttal hozakodott volna elő, aztán folytatta.

– Igaz. Attól még nem. Csakhogy elnyiszálták a torkát is. Abba viszont többnyire belehalnak. Ha végig felhasítják a nyakukat. Meglékelik őket... mint a dinnyét. – Mutatóujjával a saját nyakán jelezte a kés mozgásirányát.

Lasse a torka elé kapta a kezét, mintha védeni akarná. Lassan ingatta a fejét. – De miért így kötötték fel?

– Na, mit gondolsz?

– Nem t’om.

Tommy csücsörített, és töprengő arcot vágott.

– Hát akkor figyelj! Elvágjuk valakinek a torkát, az meghal. Közben jó sok vér jön ki belőle. Igaz? – Lasse és Robban bólogatott. Tommy pillanatnyi hatásszünetet tartott, aztán bedobta a bombát.

– Csakhogy a földön... ahol a csávó lógott... a fa alatt... alig volt vér. Egy-két csepp. Pedig több liter folyt ki belőle. Amikor fellógatták.

Csend telepedett a pincére. Lasse és Robban üres tekintettel meredt maga elé, aztán Robban nyújtózkodott, és megszólalt: – Megvan. Valahol máshol nyírták ki. Utána meg elhozták, és itt kötötték fel a fára.

– Mmm. De akkor mi szüksége volt a gyilkosnak arra, hogy felakassza? Ha megölök valakit, első dolgom, hogy *eltüntessem* a holttestet.

– Talán... elmebeteg.

– Lehet. De én másra tippelek. Láttatok már vágóhidat? Hogy mit csinálnak a disznókkal? Mielőtt feldarabolnák őket, az összes vérüket kieresztik. És tudjátok, hogyan? Fejjel lefelé lógatják őket. Egy kampón. És felhasítják a torkukat.

– Vagyis szerinted... az izét, a csávót... *levágta és fel akarta darabolni* a gyilkos?

– Jajj! – Lasse tanácstalanul nézett Tommyról Robbanra, aztán megint Tommyra, hogy kiderítse, gúnyt úznek-e belőle. Úgy vélte, hogy nem, és megkérdezte:

– *Tényleg* így ölik le őket? A disznókat?

– Mért, mit gondoltál?

– Hogy erre van valami... gép.

– Szerinted az jobb lenne, vagy mi van?

– Nem, csak... és még *élnek*? Amikor fellógatják őket.

– Naná. Élnek. És kapálódnak. Meg visítanak.

Tommy a disznó visítását utánozta. Lasse a heverőre rogyott, és a térdét bámulta. Robban felállt, járkált egy kicsit, aztán visszatelepedett a heverőre.

– Mégse stimmel. Ha a gyilkos fel akarta darabolni, vérnek is kellene lennie.

– De hát *te* mondtad, hogy fel akarta darabolni. Én nem hiszem.

– Szóval nem. És akkor szerinted mi történt?

– Szerintem a vérre hajtott. Ezért ölte meg a kiscsáveszt. Hogy vérhez jusson. Megszerezze és elvigye.

Robban komótosan bólogatott, s a szája sarkában levő nagy pattanás hegeit kapargatta. – Jó, de minek? Hogy *megigya*, vagy mi a rossebnek?

– Mondjuk.

Tommy és Robban elmélázott, gondolataik a gyilkosság és az azt követő események körül forogtak. Egy idő múlva Lasse felemelte a fejét, és kérdő tekintettel méregette őket. Könnyben úszott a szeme.

– *Hamar* kiszenvednek? A disznók?

Tommy komolyan a szemébe nézett.

– Nem.

*

– Kimegyek egy kicsit.

– Ne...

– Itt leszek az udvaron.

– De ugye *sehova* máshova nem mész?

– Persze hogy nem.

– És ha szólok...

– ...akkor bejövök. Van órám. *Nem kell* szólnod.

Oskar felvette a dzsekijét, a sapkáját. Fél lábán már bakancsban belopódzott a szobájába, elővette, és a dzseki alá dugta a kést. Megkötötte a cipőfűzőjét. Megint mama hangját hallotta a napaliból.

– Hideg van kint.

– Húztam sapkát.

- A fejedre?
- Nem, a lábamra.
- Ezen ne viccelődj! Te is tudod...
- Jövök nemsokára.
- ...milyen érzékeny a füled.

Oskar kiment, megnézte az óráját. Negyed nyolc. Háromnegyed óra múlva kezdődik a műsor a tévében. Tommy és a többiek nyilván a pinceklubban vannak, de oda nem mert lemenni. Tommyval semmi baja, de a többiek... Néha furcsa ötleteik támadnak, főleg ha jókedvük van.

Ezért inkább lement a játszótérre az udvaron. Két göcsörtös fa, melyet néha futballkapunak használnak, egy mászóka csúszdával, egy homokozó meg egy hinta, három, láncokon függő gumiabroncs üléssel. Leült az egyikre, és lassan hintázni kezdett.

Szerette esténként ezt a helyet. Körülötte a nagy négyszög a száz meg száz kivilágított ablakkal, ő pedig itt ül a sötétben. Magányosan, mégis biztonságban. Előhúzta hüvelyéből a kést. Olyan fényes volt a pengéje, hogy tükröződtek rajta az ablakok. Meg a hold.

Véres hold...

Oskar lesiklott az ülésről, az egyik fához lépett, és megszólította.

– Mit röhögsz, te nyamvadt féleszű? Meg akarsz halni?

A fa nem felelt, s Oskar belemerítette a kését, óvatosan, nehogy kicsorbuljon az éle.

– Így jár mind, aki vigyorog rajtam.

Megcsavarta a kést, egy forgácszilánk leesett a fáról. Egy darabka hús. – Most visíts, mint a malac, világos? – suttogta Oskar.

Megállt. Mintha valamit hallott volna. Körülnézett, a kést a csípőjéhez szorította. Aztán a szeméhez emelte, megvizsgálta. Éppoly

fényes volt, mint az előbb. Megpróbálta tükörként használni, a mászóka felé irányította a pengét. Valaki volt ott. Valaki, aki az imént még nem volt ott. Elmosódott körvonalak a tiszta acélon. Leeresztette a kést, pusztá szemmel nézett a mászóka irányába. Tényleg van ott valaki. De nem a vällingbyi gyilkos. Egy gyerek.

Még elég világos volt ahhoz, hogy meg tudja állapítani: egy lány, akit még sohasem látott az udvarban. Oskar tett egy lépést a mászóka felé. A lány nem mozdult. Csak állt, és őt nézte.

Még egyet lépett előre, és egyszerre megijedt. Mitől? Sajat magától. Erősen szorította a kést, közeledett a lányhoz, hogy leszúrja. *Dehogyan*, ugyan. És mégis így érezte egy pillanatig. Hogyhogy a lány *nem* félt?

Megállt, a kést visszadugta a hüvelyébe, és a dzsekije alá rejtette.

– Szia!

A lány nem válaszolt. Oskar már szinte közvetlenül előtte állt, látta, hogy a haja sötét, az arca keskeny, a szeme nagy. Tágra nyílt szemmel, nyugodt tekintettel nézte őt. Fehér keze a mászóka korlátján pihent.

– Azt mondtam, szia!

– Hallottam.

– Akkor miért nem válaszoltál?

A lány vállat vont. A hangja nem csengett olyan tisztán, mint Oskar várta. Inkább egy vele egyidős gyerekhez illett.

A megjelenését sem lehetett hétköznapiinak nevezni: félhosszú, fekete haj. Formás arc, kicsi orr. Mint egy babaposzter a *Családi lapból*. Elképesztően... aranyos. És ami a legfurcsább: se sapka, se dzseki nem volt rajta. Csak egy vékony, rózsaszín pulóver. Ebben a zord időben.

A lány fejével a fa felé bökött, amelyet Oskar megszurkált.

– Mit csinálsz itt?

Oskar elpirult. Csak nem figyelte a sötétben?

– Gyúrok.

– Minek?

– Ha jönne a gyilkos.

– Milyen gyilkos?

– A vällingbyi. Aki széttrancsírozta azt a srácot.

A lány sóhajtott, felpillantott a holdra. Aztán előrehajolt.

– Félsz?

– Nem, de azért egy gyilkos... az ellen nem árt, ha az ember meg tudja védeni magát. Itt laksz?

– Igen.

– Hol?

– Ott. – Az Oskarék mellett levő lépcsőházra mutatott. – Mellette.

– Honnan tudod, hogy hol lakom?

– Már láttalak az ablakból.

Oskar arca szinte lángolt. Miközben valami válaszon törte a fejét, a lány leugrott a mászókaról, s épp a lába előtt érkezett a talajra. Jó kétméteres ugrás volt.

Biztosan tornázik vagy valami ilyesmit csinál.

A lány egymagas volt vele, de sokkal-sokkal vékonyabb. A rózsaszín pulóver sovány felsőtestére simult. Mellnek még a sejtelve sem látszott. Óriási szeme feketén ragyogott sápadt kis arcában. Egyik kezét felemelte Oskar előtt, mintha valami közelgő veszélynek akarna megálljt parancsolni. Hosszú, vékony ujjai voltak, mint a fa gallyai.

– Nem lehetek a barátod. Csak hogy tudd.

Oskar összekulcsolta karját a mellén. Egyik keze alatt a dzsekin keresztül is kitapinthatta a kés markolatát.

– Miről beszélsz?

A lány szájszöglete furcsa mosolyra húzódott.

– Nincs semmi különös *okom*, hogy ezt elmondjam. Csak megmondom előre. Hogy tudd.

– Aha. Aha.

A lány elfordult Oskartól, és a maga lépcsőháza felé indult. Néhány lépés után Oskar utánaszólt: – Talán azt hiszed, a barátod *akarnék* lenni? Nincs is ki a négy kereked.

A lány megállt. Mozdulatlanná vált egy pillanatra. Aztán megfordult, visszament Oskarhoz, megállt vele szemben. Összefonta ujjait, kezét maga elé ejtette.

– Mit mondtál?

Oskar még szorosabban összekulcsolta a karját, kezét a kés markolatára nyomta, és lesütötte a szemét.

– Aki ilyeneket mond... annak nincs ki a négy kereke.

– Tehát nekem nincs?

– Nincs.

– Akkor bocsánat! De hát ez a helyzet.

Némán álltak, fél méterre egymástól. Oskar még mindig a földre meredt. A lányból furcsa szag áradt.

Egy évvel ezelőtt a kutyája, Bobby valami fertőzést kapott a mancsán, s végül muszáj volt elaltatni. Az utolsó napján Oskar nem ment iskolába, órákon át feküdt a beteg állat mellett. Elbúcsúzott tőle. Bobbynak volt ilyen szaga akkor, mint ennek a lánynak. Oskar fintorgott.

– Neked van ilyen fura szagod?

– Minden bizonnyal.

Oskar felemelte a tekintetét. Máris megbánta, amit mondott. Annaira... törekenynek látszott a lány a vékony pulóverében. Leeresztette a karját, és suta mozdulatot tett a lány felé. – Nem fázol?

– Nem.

– Az hogy lehet?

A lány a szemöldökét ráncolta, arca megtöppedt, s egy pillanatig sokkal-sokkal idősebbnek látszott a koránál. Olyan volt, mint valami vénasszony, aki mindjárt sírva fakad.

– Talán elfelejtettem, hogyan kell.

Azzal megfordult, és fürgén a kapujuk felé indult. Oskar követte a tekintetével. Amikor a lány a bejárathoz ért, Oskar azt várta, hogy két kézzel is alig tudja majd megmozdítani a súlyos ajtót. Meglepetésére a lány fél kézzel könnyedén belökte, hogy csak úgy csattant alul a fém ütközőszegélynél, amikor lendületesen visszacsukódott mögötte.

Oskar zsebre dugott kézzel szomorkodott. Bobbyra gondolt. Ahogy ott feküdt mozdulatlanul a papa által készített koporsóban. Meg a fából faragott keresztre, mely összetört, amikor a fagyos földre akarták szúrni.

Újat kellene készítenie.

„Ha Rice művei operák, Lindqvisté punk alkotások.”

EVA JOHANSSON, SVD

HÍVJ BE!

Kezdetben senki nem veszi észre,
hogy a felfoghatatlan megjelent Blackebergben.

1981 késő ősze van, a peremvárosban a szokott módon zajlik az élet.

De amikor a közelben egy tizenéves fiú lecsapolt vérű holttestére bukkannak, rituális gyilkosságról kezdenek suttogni. Senki sem sejtí, mi történik valójában.

A tizenkét éves Oskar képzeletét megragadja a gyilkosság, de még jobban foglalkoztatja az új lakó. A szomszédba egy lány költözött. Összebarátkoznak.

Egyre szorosabbá válik a kapcsolatuk. De a lányban van valami furcsa.

Valami nagyon szokatlan. És csak éjszaka lehet találkozni vele.

A *Hívj be!* egyedülálló mű: nyomorúságos svéd külvárosban játszódó rémregény.

Gyerekek számára szigorúan tiltott olvasmány szerelemről, kitaszítottságról, bosszúról és vámpirokról.

„Szeretem ezt a könyvet. Sok álmatlan éjszakát töltöttem a *Hívj be!* társaságában. Alig bírtam megválni tőle. Még sok ilyen regényt szeretnék.

Köszönöm.” MARIA KÜCHEN, AMELIA

„Hatásos, mély, elgondolkodtató regény, melyhez csak a műfaj nemzetközi hírességeinek alkotásai foghatók.” JONAS THENTE, DAGENS NYHETER

„Csak egy tanácsot adhatok azoknak, akik elutasítják a rémregényeket: szabaduljanak meg az előítéleteiktől, s olvassák a *Hívj be!*-t!”

HENRIETTEZORN, HUFVUDSTADSBLADET

Szörnyek, vér, torokszorító rettegés – és igazi, feltétel nélküli szeretet.

Kizárólag felnőtteknek ajánljuk!

3 499 Ft

Sötét örvény

csak úszóknak

kíméletlenül őszinte